

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IVKa 594/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 5 maja 2021 roku w sprawie o sygn. akt VII K 460/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego R. M. dotyczył rażącej obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku w szczególności art. 6 kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonemu realizacji prawa do obrony wskutek nieuwzględnienia wniosku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego o zmianę wyznaczonego na dzień 5 maja 2021 roku terminu rozprawy, przy jednoczesnym braku udziału obrońcy, który wypowiedział oskarżonemu stosunek obrończy, a nieobecność oskarżonego wynikała - wedle jego oświadczenia - z samoizolacji w okresie panującej pandemii COVID-19.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Z analizy akt sprawy wynika, że oskarżony R. M. odebrał osobiście w dniu 13 kwietnia 2021 roku powiadomienie z sądu I instancji o wyznaczonym terminie rozprawy na dzień 5 maja 2021 roku, godzina 12 (vide k-354v). W dniu 6 kwietnia 2021 roku ustanowiony w sprawie przez oskarżonego obrońca w osobie adwokata A. B. nadesłał drogą mailową do Sądu Rejonowego w Piotrkowie</p>			

Trybunalskim informację, że wobec utraty zaufania wypowiedziała stosunek obrońcy oskarżonemu (vide k-356). Oskarżony zatem od dnia 13 kwietnia 2021 roku wiedział o terminie rozprawy, w której występuje w charakterze oskarżonego oraz miał dostatecznie dużo czasu na ustanowienie nowego obrońcy w sprawie. Ponadto oskarżony wiedział, że w dniu 17 lutego 2021 roku sąd I instancji odroczył pierwszą rozprawę wyznaczoną w tej sprawie, gdyż w tym samym dniu ustanowił obrońcę, który złożył wniosek o odroczenie rozprawy. W protokole rozprawy z dnia 5 maja 2021 roku znajduje się zapis, że przewodniczący skontaktował się z obrońcą oskarżonego telefonicznie, która potwierdziła wypowiedzenie upoważnienia do obrony oskarżonemu, o czym poinformowała sąd mailowo w dniu 6 kwietnia 2021 roku. Podnieść należy, że

oskarżony w dniu 5 maja 2021 roku o godz.9 drogą mailową skierował do sądu I instancji wniosek o odroczenie terminu rozprawy. Jako powód uzasadniający odroczenie rozprawy podał, że nie wiedział o tym terminie i w związku z zerwaną współpracą z powodu utraty zaufania z ustanowionym obrońcą, nie miał możliwości przygotowania się do rozprawy i ustanowienia innego obrońcy. Ponadto poddał się samoizolacji, gdyż miał kontakt z osobami chorymi na Covid-19. Zdaniem sądu okręgowego brak było przesłanek do uwzględnienia wniosku oskarżonego o odroczenie kolejnego terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 5 maja 2021 roku, gdyż oskarżony wbrew swoim twierdzeniom wiedział o tym terminie rozprawy od dnia 13 kwietnia 2021 roku, a o wypowiedzeniu stosunku

obrończego wiedział od 6 kwietnia 2021 roku. Miał zatem dostatecznie dużo czasu, aby ustanowić sobie nowego obrońcę w sprawie i przygotować się do rozprawy wyznaczonej na dzień 5 maja 2021 roku. Brak jest także w aktach sprawy danych, z których wynikałoby, że w przypadku oskarżonego zachodziły przesłanki z art. 79 §1 kpk obligatoryjnej obrony i w związku z tym udziału obrońcy na rozprawie. Nie można także uznać, że informacja podana przez oskarżonego, iż poddał się samoizolacji w dniu rozprawy 5 maja 2021 roku, gdyż miał kontakt z osobami chorymi na Covid-19 uzasadniała odroczenie rozprawy. Przede wszystkim, oskarżony tego rodzaju informację powinien potwierdzić dokumentem skierowania go przez lekarza POZ na wykonanie testu w kierunku Covid 19 (takiego dokumentu nie dołączył także obrońca

oskarżonego w złożonej apelacji, ani wyniku ewentualnego badania) Wówczas dopiero wniosek o odroczenie rozprawy sąd I instancji powinien uznać za zasadny. Samo gołosłowne twierdzenie, że oskarżony w dniu rozprawy poddaje się samoizolacji i wnosi o odroczenie terminu rozprawy jest próbą świadomego przedłużania toczącego się postępowania karnego w jego sprawie i nie stanowiło dostatecznego powodu do odroczenia rozprawy w tym dniu. Reasumując sąd I instancji nie uwzględniając wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy w dniu 5 maja 2021 roku nie naruszył przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 6 kpk.

Wniosek

Zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego R. M.

zasadny

częściowo zasadny

nie zasługiwał na uwzględnienie.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Skoro zarzut pierwszy apelacji obrońcy oskarżonego R. M. nie zasługiwał na uwzględnienie, to jednocześnie stwierdzić należy, iż brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku.		
3.2.	Drugi zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. M. dotyczył rażącej obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku w szczególności art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk wskutek dokonania dowolnej oceny dowodów, a nie swobodnej oceny dowodów i apriorycznego przyjęcia niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w sytuacji, w której wyjaśnienia te wskazują w jaki sposób wszedł w posiadanie pojazdu marki P. (...).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>W konsekwencji powyższych naruszeń prawa procesowego - mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zarzucanego w ten sposób, że przywłaszczył powierzony mu samochód, który następnie zamierzał sprzedać pokrzywdzonemu E. S..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, czego obrońca oskarżonego nie zdołał uczynić, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału</p>			

dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1pkt1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6). W realiach przedmiotowej sprawy sąd I instancji dając wiarę zeznaniom świadka G. P. i pozostałych świadków wskazał,

że są one spójne,
konsekwentne i
korespondują z
nieosobowym
materiałem
dowodowym w
postaci dokumentów
zgromadzonych w
sprawie i
zaliczonych w poczet
materiału
dowodowego.
Kluczowym
dokumentem
potwierdzającym
wiarygodność
zeznań G. P.
jest umowa leasingu
operacyjnego Nr
(...) zawarta w
dniu 21 czerwca
2017 roku pomiędzy
(...) Spółka z
ograniczoną
odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
a (...) Spółka z
ograniczoną
odpowiedzialnością
z siedzibą w
W. reprezentowaną
przez prezesa
zarządu G. P.
zwanego dalej (...).
Przedmiotem
leasingu był
samochód osobowy
P. (...) rok produkcji
2013. Bezsporne
zatem jest w
sprawie, że tylko G.
P. jako (...) z
przedmiotu leasingu
na podstawie
zawartej ww. umowy
mógł po spłaceniu
rat leasingu nabyć
samochód P. (...),
którego umowa
dotyczyła i go

sprzedać. G. P. nosił się z zamiarem spłaty rat leasingu i po nabyciu ww. samochodu jego sprzedaży lub cesji leasingu. Przyznał, że znał się z oskarżonym, który zajmował się wcześniej obrotem luksusowymi samochodami i poprosił go o znalezienie ewentualnego nabywcy zainteresowanego zakupem przedmiotowego samochodu lub cesją leasingu. W tym celu po informacji uzyskanej od oskarżonego, że jest osoba zainteresowana taką ofertą, ale po zrobieniu przeglądu samochodu w autoryzowanej stacji, powierzył oskarżonemu samochód P. (...) w 25 sierpnia 2019 roku w celu dokonania jego przeglądu technicznego w stacji (...) Sp. z o.o. w S.. Gdy oskarżony poinformował G. P., że po dokonanych przeglądzie suma napraw będzie oscylowała w granicach 60000 złotych, to G. P. już wówczas miał podejrzenia, że jest

to próba wyłudzenia od niego pieniędzy i nakazał R. M. przetransportować samochód do W.. W żadnym momencie natomiast oskarżony nie był upoważniony przez G. P. do wystawiania oferty sprzedaży przedmiotowego samochodu na portalu internetowym otomoto. Oskarżony zajmując się wcześniej profesjonalnie handlem luksusowymi samochodami dobrze wiedział na jakich zasadach może być sprzedany samochód będący przedmiotem umowy leasingu i zdawał sobie sprawę z tego, że on takiej umowy nie zawierał i nie był (...) zgodnie z zawartą umową leasingu z przedmiotowego samochodu. Tak więc wystawiając ofertę sprzedaży samochodu P. (...) na portalu internetowym i spotykając się z osobą zainteresowaną jego zakupem, przywłaszczył powierzony mu samochód, którego właścicielem była (...) Spółka z

ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Dalsze postępowanie oskarżonego jednoznacznie świadczy o tym, że jego zamiarem było dokonanie przestępstwa oszustwa na szkodę osoby, która skontaktuje się z nim w związku z wystawionym na portalu internetowym ogłoszeniem dotyczącym sprzedaży samochodu.

Prawidłowe są ustalenia sądu I instancji, że tą osobą był E. S.. Z zeznań świadków E. S. i jego syna K. S. jednoznacznie wynika, że oskarżony zapewnił, iż jest leasingobiorcą samochodu, który oferował do sprzedaży i pozostała mu do zapłaty ostatnia rata z tytułu umowy leasingu, którą uiszczył 26 września 2019 roku, co nie było zgodne z prawdą. Jest rzeczą oczywistą, że pokrzywdzony E. S. był co najmniej nieostrożny dając zaliczkę w kwocie 60000 złotych na poczet przyszłego

zakupu samochodu, ale jego zeznania i K. S. są wiarygodne, gdyż nikt nie dałby tak dużej kwoty pieniężnej obcej osobie, nie będąc przekonanym, że ma do czynienia z przyszłym właścicielem pojazdu, który jest uprawniony do jego sprzedaży, po spłacie ostatniej raty leasingu i załatwieniu wszelkich formalności z bankiem związanych z nabyciem na własność tego pojazdu. W tym miejscu podnieść należy, że zapewnienie oskarżonego o zawarcie przyszłej umowy sprzedaży samochodu z E. S. było jego działaniem z zamiarem bezpośrednim wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd, aby wyłudzić od niego jak największą kwotę pieniędzy w ramach zaliczki. Oskarżony dobrze wiedział, że żadna umowa sprzedaży nie zostanie zawarta z E. S., a więc w dniu 4 września 2019 roku (tej daty dotyczy zarzut) nie popełnił obok przestępstwa oszustwa i

przestępstwa przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy ruchomej w postaci samochodu, dodatkowo przestępstwa usiłowania oszustwa w przyszłości na szkodę E. S..
Działanie oskarżonego kończyło się na wyłudzeniu od pokrzywdzonego kwoty 60000 złotych jako zaliczki na poczet przyszłej sprzedaży samochodu i przyjmując tę kwotę od E. S. oraz wydając mu samochód, którego nie był właścicielem (ani leasingobiorcą zwanym w umowie leasingu operacyjnego (...)) dopuścił się przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonego E. S. i przestępstwa przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy ruchomej działając na szkodę banku. Reasumując w ocenie sądu okręgowego zasadność ocen i wniosków wprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego

<p>rozumowania i wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, co do przyjęcia, że oskarżony oprócz przestępstwa oszustwa dopuścił się także przestępstwa przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki P. (...).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonego R. M. nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego R. M. zarzut naruszenia art. 7 kpk, 410 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie, to w rezultacie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany w apelacji przez obrońcę oskarżonego.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Trzeci zarzut apelacji obrońcy oskarżonego R. M. dotyczył rażącej niewspółmierności wymierzonej zaskarżonym wyrokiem kary za czyn przypisany oskarżonemu, wynikłą z obrazy art. 53§1 i 2 kk, w tym w szczególności:</p> <p>1) wymierzenie kary pozbawienia wolności w stopniu nieadekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dopuścił się oskarżony oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, tym bardziej, że oskarżony zobowiązał się do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

naprawienia
powstałej szkody,
gdy nadto
wymierzenie
oskarżonemu
bezwzględnie kary
pozbawienia
wolności w
wymiarze
orzeczoną przez
sąd I instancji
wyklucza możliwość
naprawienia przez
oskarżonego tejże
szkody w rozsądnym
terminie,

2) przyjęcie, że
okolicznością
obciążającą
oskarżonego, jest
nagminność
przestępstw
podobnych do czynu
przypisanego
oskarżonego, a nie
popelnionych przez
oskarżonego, w
sytuacji, której
przyjąć należy, że
oskarżony nie może
ponosić
negatywnych
skutków, w postaci
uznania za
obciążającą
okoliczności, na
zaistnienie której
oskarżony nie miał
wpływu tj.
popelnienia
przestępstw przez
inne osoby,

3) przyjęcie, że
w sprawie nie
zachodzą
okoliczności
łagodzące, w
sytuacji, w której za

	<p>okoliczności łagodzące należało uznać chociażby fakt, że oskarżony ma na utrzymaniu dwóje dzieci, zadeklarował - pomimo deklarowanego nieprzyznania się do popełnienia zarzuczonego czynu - chęć zwrócenia pokrzywdzonemu przyjętej od niego kwoty 60000 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem</p>			

celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego por. na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r. : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r. , opubl. OSNKW 1974, z.11, poz. 213). Jak czytamy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. (OSNPG 1974, z. 3-4, poz.51) , rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 387 pkt 4 (ob.438pkt.4) kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji rewizyjnej (obecnie odwoławczej) w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 50 (obecnie 53 kk) oraz zasad

uksztalowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W realiach przedmiotowej sprawy zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego nie jest zasadny. Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. wydanym w dniu 7 września 2018 roku w sprawie o sygn. akt XIV 598/18 za umyślne przestępstwa podobne z art. 284 §2 kk na karę łączną 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych. Ponadto R. M. był skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. wydanym w dniu 19 grudnia 2018 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 441/18 za przestępstwa z art.180a kk i art. 190§1 kk na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie

zarządzono
prawomocnym
postanowieniem
sądu wydanym w
dniu 13 sierpnia
2019 roku. Wbrew
twierdzeniu obrońcy
oskarżonego stopień
społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu jest
znaczny. Za takim
stanowiskiem sądu
okręgowego
przemawia fakt, że
oskarżony działając
z zamiarem
bezpośrednim w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, w
sposób przestępczy
wyrządził szkodę
majątkową
pokrzywdzonemu E.
S. w kwocie 60000
złotych, której nie
naprawił do czasu
wydania wyroku
przez sąd I instancji.
Sama gołosłowna
deklaracja
oskarżonego, że
naprawi wyrządzoną
szkodę
przestępstwem nie
jest argumentem
przemawiającym za
inną oceną stopnia
społecznej
szkodliwości czynu,
którego się dopuścił,
ani nie jest
okolicznością
łagodzącą.
Oskarżony działając
z niskich pobudek
(chęci osiągnięcia
korzyści majątkowej

w sposób przestępczy) działał także na szkodę drugiego pokrzywdzonego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., który musiał podjąć kroki prawne w celu odzyskania przedmiotu leasingu w postaci samochodu P. (...), którego był właścicielem. Analizując zatem zasady wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 kk, a więc dotychczasową karalność oskarżonego, jego motywację przy popełnieniu przestępstwa, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw jego przestępstwa uznać należy, że wymierzenie kary pozbawienia wolności oskarżonemu przez sąd I instancji było zasadne. Sąd okręgowy zmieniając opis czynu przypisanego oskarżonemu wymierzył mu za ten czyn karę 1 roku pozbawienia wolności (analogicznie jak sąd I Instancji), która nie jest karą rażąco surową, zważywszy, że przestępstwo z

<p>art. 286 §1 kk jest zagrożone karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zarzut trzeci apelacji obrońcy oskarżonego R. M. nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro podnoszony przez obrońcę oskarżonego R. M. zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie, to w rezultacie ,brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób postulowany w apelacji przez obrońcę oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zarzuczonego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu i przypisanego w punkcie 1 uznał R. M. za winnego tego, że w dniu 4 września 2019 roku we W., woj. (...), po przywłaszczeniu powierzonej mu		

rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...) będącego własnością (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał oszustwa na szkodę E. S. w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zaoferował do sprzedaży za pośrednictwem portalu internetowego otomoto.pl ww. samochód za kwotę 109.000 złotych, wprowadzając zainteresowanego tą ofertą pokrzywdzonego w błąd, że jest użytkownikiem tego pojazdu, uprawnionym do jego sprzedaży, po uregulowaniu ostatniej raty w dniu 26 września 2019 roku z tytułu zawartej umowy leasingu, po czym pobrał od E. S. zaliczkę w kwocie 60000 złotych, wydając mu zaoferowany do sprzedaży samochód, będący przedmiotem umowy leasingu nr (...) z dnia 21 czerwca 2017 roku, na podstawie której nie był (...) z przedmiotu leasingu i wiedział, że nie

jest uprawniony do sprzedaży przedmiotowego samochodu, doprowadzając w ten sposób pokrzywdzonego E. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

to jest przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 286§1 kk i art. 284§ 2 kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Zwięźle o powodach zmiany

Zdaniem sądu okręgowego oskarżony swoim działaniem popełnił dwa przestępstwa: przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki P. (...) nr rej (...) działając na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i oszustwa na szkodę E. S.. Z uwagi na fakt, że w przedmiotowej sprawie została wniesiona apelacja tylko przez obrońcę oskarżonego przyjęcie, że oskarżony dopuścił się dwóch odrębnych czynów byłoby rozstrzygnięciem na jego niekorzyść. Sąd

okręgowy natomiast
zmienił opis
przypisanego czynu
oskarżonemu w
ten sposób, że
wyeliminował z
opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu
usiłowanie
dokonania
przestępstwa
oszustwa na szkodę
E. S.. Oskarżony
dobrze wiedział, że
nie jest właścicielem
samochodu i nie
może go sprzedać.
Jego działanie było
zatem nakierowane
na wyłudzenie
zaliczki na poczet
przyszłej sprzedaży
przedmiotowego
samochodu. Ten cel
objęty zamiarem
bezpośrednim
oskarżony osiągnął
i w momencie
przyjęcia pieniędzy
w kwocie 60000
złotych od
pokrzywdzonego E.
S. i wówczas dokonał
przestępstwa
oszustwa na jego
szkodę. Z urzędu
podnieść należy, że
sąd I instancji
nieprawidłowo
usiłował naprawić
błąd popełniony
w zaskarżonym
wyroku w ten
sposób, że w
dniu 7 maja
2021 roku wydał
postanowienie o
sprostowaniu
oczywistej omyłki

pisarskiej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku skreślając z podstawy wymiaru kary przepis art. 14 §1 kk. Tego rodzaju rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku było oczywistą pomyłką sądu I instancji, a nie oczywistą omyłką pisarską i w trybie art. 105 §1-3 nie może tego błędu naprawić. Sąd okręgowy zmienił zatem opis czynu przypisanego oskarżonemu i przyjął prawidłową podstawę skazania i wymiaru kary za ten czyn.

Skoro zarzuty podnoszone w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie, a także brak było podstaw do uchylenia wyroku sądu I instancji z urzędu, należało zaskarżony wyrok utrzymać w pozostałej części w mocy.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 wyroku sądu okręgowego.	O kosztach orzeczono zgodnie z art. 636 §1 kpk. Sąd okręgowy zasądził od oskarżonego R. M. na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 złotych z tytułu zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. M.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest ustalenie, że oskarżony przywłaszczył powierzony mu do używania samochód osobowy P. (...) i dopuścił się przestępstwa przypisanego mu przez sąd I instancji.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana